



CS

Kostel XXI století



Předmluva ks. Jacek WIOSNA Stryczek

Dlouho jsem uvažoval nad nadšením prvních křesťanů. Neměli kostely, media, univerzity, vzdělané kněze, či peníze a jejich počet se zvětšoval. My to všechno máme a je nás čím dále méně. Nakonec jsem si všiml, jejich tajemství - první křesťané díky Boží milosti byli vnitřně krásní lidé, noví, pravdiví a otevření takoví, že ostatní chtěli být v jejich přítomnosti. Silou prvních křesťanů bylo, že to byli skvělí lidé, vnitřně krásní lidé.

Důležité je stát se díky Boží milosti novým člověkem, být pravdivými, otevřenými lidmi, se kterými jiní budou chtít trávit čas a sami umět čas darovat.

To potřebujeme jako církev 21. století. Potřebujeme s Boží pomocí stát se lidmi, se kterými jiní budou chtít trávit čas. Až budou chtít být stejní jako my. Pak budou kostely zase plné.

Církev 21. století - církev lidí skvělých – lidí, kteří se tak nenarodili, ale stali se takovými lidmi. Změnili se, ve svých slabostech poznali Boží pomoc, která je udělala dobrými.

Extrémní křížová cesta je cesta slabostí, zvládnání překážek i vlastních omezení proto, abychom se stali skvělým člověkem.

Na této cestě je důležitá únava a extrém. Ježíš říká: „Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ztratí ho; kdo však přijde o život pro mne, nalezne ho.“ (Lk 9,24)

Je to cesta zvratu. Vycházíme-li z vlastní zóny komfortu, můžeme objevit jiný svět. Můžeme změnit svůj život. Je to cesta nádherného života. Kdy se měníme, můžeme začít žít výjimečně – takovým způsobem, že to lidi okouzlí. I jak říká Ježíš, najít život v plnosti.

Proto je to Extrémní křížová cesta. Ježíš řekl: Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti. Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce. (J 10, 9-11)

Extrémní křížová cesta je branou. Jestli skrze ni projdeme, můžeme najít život v plnosti.

ks. Jacek WIOSNA Stryczek



Zastavení I – Ježíš odsouzený k smrti

I pokud bychom v životě udělali neskutečně moc dobrých věcí, tak vždy se najde někdo, kdo z nás bude chtít udělat oběť. Nevíme proč, ale lidi, v kterých je zlo, vždy rozčilují dobří lidé. Musíme na to pamatovat. Musíme na to být připraveni. Ježíš nikomu nic zlého neudělal, a byl odsouzen.

Svědectví Lukáše

Pohádal jsem se s manželkou. Jde o to, že koupila nové známky do své sbírky. Komentoval jsem to razantně. Začala se hádka. Na začátku jsme se hádali na základě: „To já mám pravdu“, „Ne, to já mám pravdu“. Naše naštvanost vrcholila a tak jsme se rozhodli, že si dáme pauzu, že na okamžik o tom budeme uvažovat o samotě.

Máme takové pravidlo, že každé nedorozumění řešíme do konce. Věnujeme tomu tolik času, kolik je potřeba. Je to těžké proto, že je třeba zvítězit nad vlastní zlobou, která říká: „Jak to ona mohla tak udělat?“. „To já mám přece pravdu!“. Setkali jsme se zase. Nejdřív mluvila jedna strana, a druhá jen poslouchala. Potom mluvila druhá a první poslouchala. A potom v klidu, krok za krokem, jsme našli opravdový pramen našeho nedorozumění. Tento způsob nás už celá léta k sobě sblížuje. Proto, že se milujeme, jsme připraveni věnovat potřebný čas, abychom našli důvod našeho nedorozumění. Naše hovory jsou velmi tvůrčí proto, že zjišťujeme, že pramen našeho problému je úplně jinde, než se nám původně zdálo. Každý takový nález, ke kterému dojdeme při hádce, je velká šance, abychom měnili sebe pro druhou osobu.

Resumé:

Křesťané jsou lidmi míru. Nevytvářejí obvinění, ale hledají pochopení. Nehodnotí jiné, ale snaží se s nimi setkat.

Smiluj se nad námi Ježíši.

Zastavení II – Ježíš bere na sebe kříž

Občas se rodí v podvědomí hledání komfortu, a když už pohodlně ležíme, tak nás převládá lenost. Bohužel, následně se objevuje otázka na to, co tady dělám a zda život má smysl. Život má smysl jediné, když děláme něco smysluplného a ne když jen tak ležíme. Odpověď na výzvu dává radost. Lenost rodí letargii. Ježíš se nebál výzvy. Vzal svůj kříž.

Svědectví Oskara:

Jednou jsem si vymyslel pro sebe cestu skrze službu. Jsem lékař a několikrát jsem změnil pobyt, když jsem pracoval v různých nemocnicích. Po každé během dvou prvních týdnů v novém místě jsem šel k místnímu faráři a nabídl jsem svoji pomoc. Neměl jsem připravené řešení – vždy to bylo podle potřeb - asistoval jsem u mše sv., školil jsem kandidáty k



biřmování, pomáhal jsem u sv. přijímání. Za nějakou dobu jsem se vrátil z emigrace a začal jsem bydlet v malé polské obci. Tady jsem také nabídl pomoc. Dostal jsem na starost školení ministrantů, kde bylo jedenáct kluků a jedna holka. Viděl jsem je dřív u oltáře. Měli hodně nadšení, ale moc toho nevěděli. Na začátku jsem z tohoto úkolu nebyl nadšený, protože jsem měl už dříve důležitější úkoly. Jednou jsem do toho šel. Na prvním setkání jsem byl hodně zklamaný. Ptal jsem se dětí: „Proč každý z vás jinak slouží, jinak stojí, jinak drží ruce, jinak dělá konkrétní úkoly?“ Sdělili mi: „A odkud to máme vědět, jak to máme dělat, když nás to nikdo nenaučil?“ Bolelo mě srdce. Byli jako ovce bez pastýře. (Mr 6,34) Z celého srdce jsem se tomu věnoval. Každý týden jsem celé hodiny učil postupně co, jak, a především proč se to tak má dělat. Sbližovali jsme se skrze společný fotbal, výlety, horské putování a v zimě koulování. Bylo hezké pozorovat, jak hltají vědu, získávají nové schopnosti, i jak se vyvíjejí. Nakonec jsem jim udělal oficiální zkoušku, teorii a praxi. Dal jsem jim vysokou laťku a jejich nadšení z povedené zkoušky bylo velké.

Potom přišel čas na debaty o Bohu, náboženství, těžkých životních situacích. Během času začali přebírat moje povinnosti. Dnes organizují školení, farní oslavy, charitativní pomoc - ta skupina skvělých mladých lidí, kteří to vše zvládnou, až tady nebudu. Mně zůstaly silné vztahy s lidmi, na které je spolehnoutí, když dělám jiné projekty.

Resumé:

Křesťané jsou lidmi činu. Netřeba je nutit k práci. Je to přirozené: Kdo se modlí, má také motivaci k službě.

Smiluj se nad námi Ježíši.

Zastavení III – Ježíš poprvé padá pod křížem

Jen ten, kdo nic nedělá, nepadá. Skrze přijetí výzev se můžeme hodně naučit. Trénink dělá mistra – to je základní pravda vývoje. Je potřeba zkoušet. Ježíš s těžkým křížem dobývá Golgotu. Nenahradí ho jiný. Mnoho slabostí má v sobě sílu.

Svědectví Katky:

Nezajímala mě fyzická aktivita a ani jsem netoužila být sportovní typ.

Vždycky jsem se dokázala obléct tak, abych maskovala nedokonalosti mé postavy. Můj manžel to viděl jinak - zdraví a fyzická zdatnost byly a jsou pro něj velmi důležité. Jak jsme spolu začali chodit, dohadovali jsme se na téma mé postavy a fyzické zdatnosti. Byla jsem názoru, že nevypadám nějak špatně. Občas jdu na procházku, nebo do posilovny, tak že si nemá na co stěžovat. Mohl dopadnout hůř. On to ale nevzdával a vše mi vyčítal. Ale potom přijal jinou strategii, která mě nakonec zlomila - začal si ještě více hlídat pravidelné tréninky, plánoval si jídlo a kontroloval výsledky. A mně to sdílel. Při tom mi v klidu opakoval, že má na srdci, aby jeho manželka byla zdravá a měla sportovní postavu. Za nějakou dobu jsem



začala cvičit. Uvědomila jsem si, že jestli je to pro něj tak důležité, tak se chci změnit. Chci porodit zdravé dítě. Chci se mu co nejvíce líbit a chci také před sebou stanout v pravdě. Moje proměna pořád trvá, ale každým dnem vidím výsledky a to především ve vztahu s mým manželem. A stačilo jen cvičit.

Resumé:

Křesťané jsou lidé askeze. Cvičí svoje tělo. Díky tomu jsou správní, lépe se jim berou problémy ostatních a mohou jim pomáhat.

Smiluj se nad námi Ježíši.

Zastavení IV – Ježíš potkává svou Matku

Často míváme jiné lidi, málo se s nimi setkáváme. Opravdové setkání působí, že lidé si sdílí důležité informace. Takové, které na nás působí, které v nás nechají stopu. Proto spousta lidí raději nechce nic vědět, chce mluvit o ničem, aby na sebe nevzali zátěž ostatních. Ježíš nesel kříž. Maria má v srdci Ježíše spolu s těžkým křížem.

Svědectví Anny:

Trápení našich blízkých je často naším trápením. Jsou pro nás důležití a zároveň jsme bezcitní, vůči problémům, které prožívají. Není to tak dávno, co jsem neměla na to, vejít do světa raněné osoby, nechtěla jsem budít těžké emoce a bolestné vzpomínky. Život dokáže velmi ranit. Můj bratr bojuje o život a zdraví v nemocnici, kamarádovi zemřelo dítě, kámoška prožila problémy v manželství, známým se narodilo nemocné dítě, blízká osoba přišla o vše, co v životě získala. Prožívala jsem každou tu situaci, ale bez setkání s osobami, které to potkalo. V určitém okamžiku jsem si všimla, jak velmi sobecký je tento můj přístup. Spousta lidí to dělá to samé, když si myslí, že chrání city trpících. To já jsem chránila sebe, abych nemusela být v nové nepředvídatelné a pro mně nekomfortní situaci. Jaké jsou následky takového přístupu? Trvání ve světě představ, s pocitem viny, který je na rovině soucitu, z kterého není nic dobrého. A osoby bojující s utrpením zůstávají osamocené, bez podpory, bez zájmu ostatních, ošizené o obyčejnou přítomnost druhého člověka, když je nejvíce potřeba. Když jsem si uvědomila takový beznadějný přístup, tak jsem se rozhodla to změnit. Ne vždy je to jednoduché. Nutím se k tomu a volám, setkávám se, hovořím. Snažím se poslouchat, říct dobré slovo, zeptat se na něco, jestli něco nepotřebuje. Ukázat, že je pro mně důležitý. Jen tolik a možná, až tolik? Vidím spousta vděku, často i milé překvapení. Někdo cítí prostor pro sebe a více se otevírá. Někdo jiný začíná důvěřovat. Svatý Pavel píše: „Berte na sebe břemena druhých, tak naplníte zákon Kristův”. (Gal 6,2) Chci nosit v sobě cizí problémy.



Resumé:

Křesťané nejsou lhostejní k cizímu trápení. Mají odvahu přijít s pomocí, zvláště když někdo trpí.

Smiluj se nad námi Ježíši.

Zastavení V – Šimon z Kyreny

Lidé si stěžují. Často to vypadá tak, jako by všem bylo těžko. A jak by vypadal svět, pokud by jeden druhému nepomáhal? Pokud by lidé k těžkosti svého života nepřidali cizí problémy? Teď Ježíš potřebuje pomoci a dostává ji.

Anonymní.

Možná znáš ten pocit, když pod těžkostí vlastních hříchů a slabostí ti měknou nohy. Tlačí na Tebe pocit viny. Já to znám. Není to tak dávno, co jsem se naučil, že v tom člověk nemůže zůstat samotný, protože mu druhý člověk může pomoci. Nepamatuji si, kdy začal můj problém, ale trvalo to kolem jednoho roku. Mám skvělou ženu, dvě super děti, práci, kterou mám rád. Ale i přes to jsem propadl alkoholu. Během roku bylo více dní, co jsem pil, než těch, co jsem nepil. A nemyslím jen na nějakou skleničku vína nebo piva na večer. Totálně jsem nebyl opilý, ale pil jsem hodně, abych byl takový v pohodě a měl super náladu. Nejdřív jsem to bral jako odměnu, prostředek na zlepšení nálady – „po těžkém dnu v práci mám nárok na takový odpočinek“. Pil jsem o samotě, ve skrytosti, když už všichni spali. Byl jsem chytrý, manželka ani netušila, že se něco děje. Časem jsem potřeboval více alkoholu. Stávalo se, že párkrát v týdnu jsem se budil ráno a cítil jsem následky alkoholu. Docházelo mi, že přicházím o kontrolu. Když jsem si všiml, že moje jednání není normální, i že hodně riskuji, protože alkohol dokáže zotročit nejen psychicky ale i fyzicky, rozhodl jsem se to ukončit. Bohužel neúspěšně. Tři měsíce po tomto rozhodnutí jsem si všiml, že jsem pořád na stejném místě. Pochopil jsem, že sám to nezvládnou. Jednoho dne jsem nechal manželce krátký dopis, že mám asi problém a prosím o hovor. Když jsem jí vše řekl, hodně ji to zasáhlo. Nezlobila se, nestěžovala si, jen byla smutná. Zeptala se, jak může pomoci. Tak jsme se dohodli, že vždy jak budu mít chuť se napít, tak jí to řeknu. Následek? Od tohoto okamžiku a jsou to už čtyři měsíce, jsem padl jen dvakrát. Problém je pryč. A proč? Nedusil jsem to v sobě. Přestal jsem žít s myšlenkou, že to zvládnou sám. Poprosil jsem o pomoc druhého člověka. Nebylo to jen tak se přiznat k slabosti. Nikdy to není jednoduché. Musí se zvládnout strach, jak ten druhý bude reagovat, ostuda, je třeba mít pokoru. Když mluvíme o hříchu, většinou je to tak, že pokud ho nazveš jménem a obrátíš se k důvěrné osobě o pomoc, tak se bude tento boj daleko lépe vyhrávat. Stojí to za to, protože to může být začátek, nebo návrat ke skvělému životu.



V poslední době jsem si uvědomil, že celý tento čas, kdy jsem měl problém, čili celý rok, všechny tyto večery, kdy jsem pil, moje manželka a děti žily s někým jiným, než jsem opravdový já.

Resumé:

Křesťané mají své problémy a slabosti, ale mají také odvahu pracovat na sobě a navzájem se podporovat.

Smiluj se nad námi Ježíši.

Zastavení VI – Veronika otírá Ježíšovi tvář.

Jemnost, cit, pozornost – vše proto, abychom byli nablízku druhému člověku. Nejen všechno potřebné s ním vyřídit, ale abychom s ním byli. Byli nablízku.

Svědectví Angeliky

Dlouho v mém životě jsem čekala na lásku. Čekala jsem a bylo to pasivní. Mělo se to stát bez mé aktivity. Představovala jsem si, že nějakého dne se objeví v mém životě neobvyklý muž, který mě bude adorat, snažit se o mně a svět bude najednou tak krásný. Budu šťastná. Běžela léta, a já jsem čekala, ale nic se neměnilo. Nakonec jsem zjistila, že je to beznadějně.

Změnila jsem strategii. Měla jsem dobrého a obyčejného kamaráda, který mě celá léta nikdy nezklamal. Vždy jsem se na něj mohla obrátit. Zajímalo mě, co si on o mně myslí, ale nikdy jsem neměla odvahu začít si s ním o tom povídat. Teď jsem se rozhodla, že mu řeknu, že je pro mně velmi důležitou osobou. A že k němu mám obrovskou důvěru. A co? Nedopadlo to vůbec tak, jak jsem si to představovala, protože to já jsem přišla s iniciativou. Hodně mě stálo to vyznání. Ale zjistila jsem, že i on mně obdivuje a důvěřuje mi. Na této důvěře jsme začali stavět naši lásku a povedené manželství. Tato moje odvaha otevření udělala, že jsem dostala daleko víc, než jsem očekávala. Podobně jako Veronika když šla otřít Ježíšovi tvář a získala Jeho obraz na šátku. Chtěla bych dnes žít v určité pohotovosti citlivé lásky a vidět, kde i takovým způsobem můžu jít k druhé osobě pomoci, ukázat jí, že není sama.

Resumé:

Křesťané nečekají, až je někdo bude milovat, ale sami milují jiné.

Smiluj se nad námi Ježíši.



Zastavení VII – Druhý pád.

Lidé, kterým se všechno vede, jsou nešťastní – protože mají všechno. Nemusí se snažit, zkoušet. A ti, kteří musí pracovat na sobě, dostávají odměnu. Ježíš padal několikrát. Jeho druhý pád je symbolický a vyzývá nás k tomu, abychom se pořád snažili.

Svědectví Martina

Pamatuji si to jako dnes - moje první a poslední krádež. Bylo mi dvanáct let. Svítalo slunce, krásné odpoledne. Na nátlak kamarádů jsem šel s nimi do místního obchodu, kde se dala levně koupit cedéčka. Vešli jsme společně jakoby nic. Stanul jsem mezi policemi a koukal jsem na zboží. Za chvíli ke mně dorazil kamarád a pošeptal: „Schovej“ a dal mi cedéčka bez obalu. Odpověděl jsem: „Ne“. A on reagoval: „Tak alespoň koukej, jestli se někdo nedívá“. Schoval všechna cedéčka do kalhot a odešli jsme z obchodu. Nevzal jsem od něj žádné cedéčko, nechtěl jsem už vůbec žádné cedéčko. Měl jsem strašnou nechut', že jsem byl zmanipulovaný. Ale také stud, že jsem se nedokázal postavit kamarádovi proti krádeži. Strach před zavržením partou a riziko posmívání („ty jsi takový svatý“) byly větší. Dnes koukám na náramek EKC, který už nosím čtvrtý rok. Je tam nadpis: „Stojí za to žít extrémně“. Pro mně to není výzva, abych se zúčastňoval krádeže. Znamená to úplně něco jiného. Říká mi to: „Neboj se, neboj se posmívání, padni, ale vstaň, abys dělal dobro“. Dnes si opakuji tuto hlášku, když bojuji se strachem jako tenkrát, když mi bylo dvanáct. Jsou to situace v práci, kdy padají otázky, kde jsem byl na dovolené a byl jsem v této době na exerciciích. Je to trpělivé vysvětlování známým nevěřícím, o čem je služba akolyty v církvi. Nebo to znamená kříže před jídelnem v podnikové jídelně. Také když člověk bere odpovědnost za organizaci charitativní sbírky mezi spolupracovníky, kde hrozí, že ho budou pomlouvat, že to je jen tak, aby se člověk ukázal jako ten dobrý.

Když se dívám na Ježíše a Jeho kříž, učím se, že můžu padnout. Ale ten pád se dá proměnit v dobro. Odvaha může zničit strach a věrnost hodnotám může být silnější než strach před posmíváním a zavržením od jiných.

Resumé:

Křesťané mají svá pravidla a mají odvahu podle nich žít.

Smiluj se nad námi Ježíši.

Zastavení VIII – Ježíš potkává plačící ženy

Soucit, ne pláč! Slzy brání vidět realitu. Plačící člověk se více zajímá o vlastní emoce než o to, co se stalo. Můžeme být nablízku druhému, prožívat jeho zkušenosti, plakat nad nimi, ale vůbec nebýt s ním. Ježíš měl soucit - učí jiné dokonce i když sám trpěl.



Svědectví Oly

Když koukám na plačící ženy, vidím „společenství stěžujících si“. Z nějakého důvodu nás přitahují hrozné události - někdo je vážně nemocný, někdo měl úraz, zemřel, zabil se. Jsou emoce, stěžování si, jak je život těžký a potom se rodí prázdnota. Jak změnit stěžování si a strach? Na hledání dobra a starost o jiné. Byla jsem jednou s přáteli na horách. Tři dny jsem poslouchala lavinu stížností: Není sníh, v hotelu nefunguje bazén, míchanice je moc smažená, káva slabá a tak dále bez konce. Je zajímavé, jak je jednoduché najít důvod ke stížnosti. Známí odjeli s pocitem ztraceného času a zlými vzpomínkami. V té době jsem šla do hor, kde byl samo sebou sníh a potom na termály. K snídani jsem si dala to, na co jsem měla chuť. Celkově to byl povedený výlet.

Přemýšlím, co je tak lákavého na stěžování si, že se jím dáváme tak ovládnout. To musí být velké pokušení. Vidím dokonce společenství, které si jen stěžuje. V tom všem jsem si uvědomila, že to já rozhoduji, zda mám dobrý den, co uvidím po probuzení, čeho dobrého si všimnu, zda jsem ráda, že mám čas na kávu či čaj, nebo raději zůstanu u toho, že je zase pondělí, nebo že nemám co na sebe. Když realizuji jednoduché pravidlo „hledej dobro místo stěžování si“, jsem šťastnější. Stojí za to si vůbec stěžovat?

Resumé:

Křesťané si nestěžují. Prostě to nedělají.

Smiluj se nad námi Ježíši.

Zastavení IX – Pán Ježíš padá pod křížem potřeťí

Je to pravda, že Bůh nám neposílá větší utrpení než to, které můžeme unést? Raději ne. Jsou lidé, kteří umírají potlačeni životní zátěží. Život nás zkouší. A my zkoušíme, jestli se pod životní zátěží dokážeme zvednout. Spousta lidí netušila, že dokáže tak moc unést...

Svědectví Tomáše

Je to tři roky co jsem šel se známými v noci do hor. Vrchol, který jsme dobývali, nebyl velký. Když jsem byl u vrcholu, uvědomil jsem si, že moje schopnosti nejsou velké. Pocítil jsem nechut' k sobě a také ke svojí fyzické neschopnosti. Když jsem šel dolů, pochopil jsem, že s tím tak dál žít nemůžu. Když se vrátím, musím dokonat revoluci a převzít odpovědnost za svůj život. Abych se nikdy nedostal k takovému stavu, aby mi bylo ještě hůř než dnes. Začal jsem od úklidu svého okolí, abych si zavedl novou strategii. Rezignoval jsem na špatné známosti a ztracený čas, protože překážely k realizaci mého cíle. Dále jsem začal studovat na téma sportu a také stravování. Během ročního boje v posilovně a v bazénu se mi podařilo shodit 20 kg. Ve volném čase jsem se angažoval v dobrovolných akcích a v získávání nových schopností.



Resumé:

Křesťané neotálejí, ale perou se se svými slabostmi.

Smiluj se nad námi Ježíši.

Zastavení X – Ježíšovi sundali šaty.

Co skrýváme v sobě? Navenek spousta lidí vypadá super. Nejčastěji je to jen přetvářka. Mezi námi nejsou zase až tak velké rozdíly. Nosíme v sobě spoustu problémů. Máme klubko popletených myšlenek. A je třeba s tím žít. Ježíš má na těle mnoho ran. Oblečení, které mu sundávají, otevírá už uzavřené krvácení. Ježíš je jednou velkou ranou.

Svědectví Ani

Musím přiznat, že jsem obyčejná. Byla jsem často zbloudilá, zoufalá, apatická, rozmazlená, našťavaná. Přesně. Když se dívám na svoje schopnosti, jsem obyčejná, a když se dívám na emoce, tak často nestálá. V dětství mi rodiče hodně a moudře pomáhali se školními úkoly, což si žádal můj vývoj. Nechtěla jsem se smířit s tím, že já to sama nezvládnou, ale nedokázala jsem zvládnout negativní emoce. Konfrontace mých schopností a charakteru, a toho, co žádá okolí, mě dovedlo k pohrdání sama sebou. Několik událostí mi pomohlo vrátit se k rovnováze a pustit se s nadšením do života. Jedna z nich je na základě velké bolesti a pocitu samoty. Byla jsem mladá. Ráno v mlze jsem stála na břehu Wisly. Nikdo tam nebyl a já jsem velmi cítila, že se už nikdy nevrátím k životu a bude všemu konec krok od místa, kde stojím. Stála jsem tam neschopná ani k slzám. Nečekaně se ve mně něco ozvalo. Napadla mě myšlenka, že se nic nestane, jestli ve mně lidé uvidí obyčejnost, moji slabost, moji – jak jsem tehdy myslela – špínu. Odešla jsem se zbytkem sil, nějak jako ochrnlá. Pozdější události mi dovolily se uzdravit. Už tenkrát a stejně tak i dnes, po několika letech od tohoto dne, vždy se mnou byla myšlenka, že to, co mi dalo sílu vydržet, byla vzpomínka pocitu Boží přítomnosti. Dokonce ani ne, tak přítomnosti rodičů, kteří byli se mnou, ale Boží přítomnosti. Dokonce i tenkrát, když jsem nebyla schopna citu, Bůh se připomněl a poučil. Od tohoto okamžiku u Wisly uchovávám v sobě a akceptuji to, jak mě vidí Bůh. Přijímám celou pravdu o Boží lásce. Víím, že díky tomu dokážu najít radost, milovat a být milovanou.

Resumé:

Křesťané jsou ponořeni v Boží lásce. Díky tomu jsou jejich rány uzdravené.

Smiluj se nad námi Ježíši.



Zastavení XI – Ježíš je přibitý ke kříži

Představ si, že ležíš jako klacek. Jsi tuhý. Chceš vstát a něco udělat, ale nemůžeš. Jestlipak můžeš něco udělat? To je neobvyklá meditace: Představ si smysl života, když už nic nemůžeš. Zůstává svobodná vůle a srdce. Můžeš milovat. Možná Ježíš přibitý ke kříži miluje ještě více.

Svědectví Tomáše

Můj táta mně v životě nic nenaučil. Nepodporoval mě. Dokonce mi krátil křídla svou nedůvěrou ve mně a pohrdáním. Neměl jsem k němu žádný vztah. Pocit mužské totožnosti kulhal. Chyběly jisté mužské schopnosti a jistota, že vše zvládnu, že se najdu v každé situaci. Měl jsem toho plné zuby. Měl jsem volbu: Pořád stres z důvodu vlastní slabosti a pocit hněvu vůči otci, nebo se postavit vlastní slabosti jednou provždy. Zvolil jsem to druhé. I přes chybějící schopnosti, zkušenost a znalosti, jsem se rozhodl dokončit kompletní rekonstrukci koupelny. Schopnosti jsem získal, zkušenost a znalost přišla, cíl byl dosažen. Při rekonstrukci, kdy moje jistota rostla, jsem zjistil, že se zmenšuje moje frustrace a hněv vůči otci. Zároveň vztah otce vůči mně se diametrálně změnil – byl překvapený mojí schopností. Uviděl ve mně muže, začal mě považovat za rovnocenného a plnohodnotného.

Resumé:

Křesťané si nestěžují na ostatní, ale berou odpovědnost za svůj život.

Smiluj se nad námi Ježíši.

Zastavení XII – Ježíš umírá na kříži

Umírání je obyčejné. Všichni zemřeme. Bojíme se umírání i přesto, že víme, co nás čeká. Proto stojí za to odumřít, abychom si zvykali na smrt. Stojí za to zahodit starý život a najít nový. Ježíš zemřel na kříži. Ježíš umřel a vstal z mrtvých.

Svědectví Davida

Je to šest let, co se rodiče rozhodli rozejít. Po třiceti letech manželství. Pro mně jako muže to byl šok a nepochopitelné. Nemohl jsem to akceptovat. Hádal jsem se s tátou a nakonec jsme přestali komunikovat. Rozvodový boj rodičů, vzájemné stížnosti, urážky vůči mně, lhaní, a nakonec mi táta řekl, že nejsem jeho... Co to je? Byli jsme rodinou blízkou Bohu. Opravdu? Tradiční kostelní katolík. Dva roky, co jsem byl lídr EKC, jsem pocítil odpovědnost za celou situaci. Pochopil jsem, že musím sám bojovat o tátu. Modlil jsem se. Připojil jsem se ke společenství mužů. Bojoval jsem o každý krok – tak jak Ježíš bojoval, kdy nesl kříž a šel na Golgotu. To udělal Ježíš, že v určitém okamžiku to, co bylo, nemělo už žádný význam. Odpouštění. Ano. Abych odpustil otci, musel jsem sám prosit o odpuštění otce. Na kolenou jsem brečel jako dítě a prosil jsem o odpuštění. Cítil jsem, že umírám. Můj život se změnil. Pochopil jsem čím je opravdový život – život z Ježíšem. Pochopil jsem čím je smrt na kříži i



vítězství nad smrtí. Změnil jsem se. Pochopil jsem, že aby se něco změnilo, musíme zemřít. Církev 21. století přinese změny, které přijdou jen tenkrát, když umřeme my staří. Jako lídr EKC pomáhám jiným na cestě najít Ježíše. Jako lídr mužské komunity spolu s jinými chlapy pracuji, abychom byli opravdoví muži. Svědomitě s Ježíšem se stávám nový mužem, otcem i... synem. Ježíši dovol mi pocítit odpovědnost za druhého člověka, abych opravdově žil. David, muž, otec a syn.

Resumé:

Křesťané umírají, aby našli nový život.

Smiluj se nad námi Ježíši.

Zastavení XIII – Ježíše snímají s kříže

Bezvládné tělo, pohřbené naděje. Ti, kteří milují, pořád milují a drží tělo Ježíše v náruči. Jak velká může být láska, když se ze zoufalství rodí naděje?

Svědectví Žofie.

Slávek ve věku 20. let zemřel na rakovinu, a de facto na zápal plic. Když dnes vzpomínám na ten čas, tak jsem pořád v údivu, že on byl dokonce v klidu a celou dobu myslel na ostatní a ne na sebe. Když ho síly opouštěly a cítil, že brzy zemře, v jedné větě poslanou sms-kou uzavřel svoji lásku a starost o lidi, které tady nechával: „Neplač, že se něco skončilo, ale raduj se, že tě něco potkalo”. Můj hněv, smutek, hořkost. Měl spoustu plánů, snů, které nebudou zrealizované. Beze strachu koukal do budoucna a až do konce se snažil o dobré vztahy s lidmi. Blízcí byli pro něj důležitější než strach či bolest. I přes pouhých 20. let Slávek dokázal nádherně žít a stejně tak umíral. To jak několik let žil, bylo později důvodem mých změn v životě.

Resumé:

Křesťané dokáží nádherně žít dokonce, i když umírají.

Smiluj se nad námi Ježíši.

Zastavení XIV – Ježíš je uložený do hrobu.

Hrob Ježíše je zvláštní místo. Písmo svaté uvádí, že Ježíš vstal z hrobu a jinde, že Bůh ho vzkřísil z mrtvých. To vstal sám, nebo ho Otec vzkřísil? A možná obojí? Jak dva póly magnetu. Ježíš miluje Otce a chce k Otcí. A Otec miluje Syna a chce být s ním. I takovou silou vzájemného vztahu je zmrtvýchvstání.



Svědectví Katky

Nejdůležitější pro mně byla svatba – ne kytky, auto, jídlo. Dohlédli jsme na každý detail. Byla plná liturgická asistence, slavnostní průvod s dary, rozšířené přímluvy, krásné zpěvy, adorace po přijímání. A vše připravili naši přátelé, které jsme poznali v církvi. To všechno dělalo, že jsme se cítili jako doma. Naše srdce bylo tohoto dne plné radosti, krásy a míru. Je dobře mít v církvi přátele, kteří to vidí stejně.

Taková nádherná svatba byla ovocem strategie, jakou jsem přijala, když jsem vstoupila do společenství. Nechtěla jsem být asertivní, až někdo uvidí moje schopnosti. Věděla jsem, na co mám a hned jsem to chtěla dělat. Proto jsem od začátku vedla modlitební skupinu a scholu, která zpívala při nedělních mších. Dlouho jsem nečekala na výsledky mého působení. Měla jsem prostor, abych se učila a vyvíjela, a ještě jsem inspirovala ostatní. Tuto odvahu v působení a zapojení jsem aktivovala, stejně jako jiné věci mého života a ovoce je vidět dodnes. Aktivně jsem působila ve společenství a hned jsem to převedla do mého manželství. Modlitbu ve skupině jsem vyměnila za modlitbu manželskou. Debaty na důležité témata na manželský dialog. Odpovědnost za skupinku na odpovědnost za manželství. Bez vývoje ve společenství a působení ve vývoji společenství bych nevěděla, jak to vše dělat ve svém soukromém životě. Čím jsem více dávala jiným, tím více jsem získala pro sebe. Taková jednoduchá matematika.

Resumé:

Křesťané vytvářejí společenství.

Smiluj se nad námi Ježíši.

Zastavení XV – Zázrak

Křesťané mají to štěstí, že žijí spolu s Bohem. Díky němu mají více sil a moudrosti. Díky němu jsou v jejich životě možné zázraky. Díky tomu jsou tak skvělí, že jiní chtějí být s nimi. U tohoto zastavení se pomodli, aby se zázraky stávaly i ve Tvém životě.

Svědectví Mariuse

Byli jsme oddáni v roce 2006. Hned jsme nemysleli na děti. Vedli jsme hezký společenský život a měli jsme spoustu známých. Vedle nás se rodilo spousta dětí a my jsme si začali dávat otázku, kdy přijde čas na nás. Začal jsem nějak pozbývat klidu - první vyšetření a nabídky léčení. Potom více vyšetření, silné hormonální léky, každý měsíc nejistota očekávání a zklamání. Během toho se objevily možnosti alternativní procedury a dokonce možnost in vitro. Dvakrát jsme přišli o malého andílka. Morální pád, ztráta vztahu, ztráta naděje, frustrace, zloba, bezcílnost. Zůstala víra a láska. Láska pomohla vydržet v manželství. Víra nás více otevírala k tomu, co říkali lidé, které Pán postavil na naší cestu. Zase se objevila naděje. Zjistilo se, že existují doktoři, kteří dokáží pomoci a zachovat pravidla křesťanské



víry. Přišel klid a plná důvěra Ježíši. Byla to i zkušenost přítomnosti Ježíše v eucharistickém zázraku. O devět měsíců později, 13. května 2014, ve výročí fatimských zjevení, se narodil Matouš. V 2018 se k nám připojil Lukáš.

Resumé:

Křesťané jsou lidé zázraků. Teď je čas na Tvoji modlitbu o zázrak. Modli se tak, abys byl Božím zázrakem.

Smiluj se nad námi Ježíši.